

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

«ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ-

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ»

ΤΟΥ ΕΕΕΕΚ ΒΟΛΟΥ

ΔΙΑΒΑΖΕΙ

ΓΡΑΦΕΙ

ΚΑΙ

ΖΩΓΡΑΦΙΖΕΙ

ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Το μικρό αυτό βιβλίο αποτελεί μια συλλογική δράση του εργαστηρίου «Μαγειρικής Ζαχαροπλαστικής».

Με τους μαθητές διαβάσαμε μύθους του Αισώπου, από το βιβλίο « 118 Μύθοι από τον Αίσωπο» , εκδόσεις Ι Σιδέρη.

Επιλέξαμε τους πιο γνωστούς, που έχουν να δώσουν ένα απλό αλλά δυνατό και πάντα διαχρονικό μήνυμα, και τους ζωγραφίσαμε με τη βοήθεια της καθηγήτριας καλλιτεχνικών Μαρίας Κατεβάτη.

Φτιάξαμε λοιπόν τα δικά μας παραμύθια.

Και μέσα από αυτά γνωρίσαμε και συζητήσαμε για την ισότητα, την προσωπική αξία, την εμπιστοσύνη, την επιμονή, την ευγνωμοσύνη, την ανταποδοτικότητα, το θάρρος, την προνοητικότητα, την εργατικότητα, την ελευθερία, αλλά και την κολακεία, την πλεονεξία, την τεμπελιά, την αμέλεια, το ψέμα, την υπεροψία.

Κυρίως όμως οι μαθητές δημιούργησαν κάτι διαφορετικό, έναν δικό τους ...απλό και δίκαιο κόσμο.

Οι υπεύθυνες καθηγήτριες του εργαστηρίου «Μαγειρικής – Ζαχαροπλαστικής»,

Ανεστοπούλου Αθηνά   Μπαλαφούτη Ελένη

Τουριστικών Επιχειρήσεων (ΠΕ 18-35)

1. ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Ένα ποντικάκι κάποτε περπατούσε πάνω στο κορμί ενός λιονταριού που κοιμόταν. Τότε εκείνο ξύπνησε, το άρπαξε και ήταν έτοιμο να το φάει.

Το ποντικάκι, με δάκρυα παρακάλεσε το λιοντάρι να του χαρίσει τη ζωή:

- Αν μου χαρίσεις τη ζωή, θα μου δώσεις την ευκαιρία να σου ανταποδώσω την ευγνωμοσύνη μου.

Το λιοντάρι τότε έβαλε τα γέλια.

- Εσύ να με σώσεις ; είπε. Πως μπορεί να γίνει αυτό ;

Και για να διασκεδάσει, το άφησε να φύγει.

Μετά από λίγες μέρες, κάποιοι κυνηγοί ήρθαν στο δάσος να πιάσουν ένα λιοντάρι να το πουλήσουν σε ένα τσίρκο που έδινε παραστάσεις με άγρια θηρία. Αυτοί κατάφεραν να πιάσουν το λιοντάρι και να το δέσουν γερά σε ένα δέντρο.

Το ποντικάκι, που βρισκόταν εκεί κοντά, όταν άκουσε τα βογκητά του λιονταριού, έτρεξε να το βοηθήσει:

- Τώρα ήρθε η σειρά μου να σε λευτερώσω, του είπε.

Και με τα κοφτερά του δοντάκια άρχισε να κόβει τα σκοινιά που κρατούσαν δεμένο το λιοντάρι. Και αφού το λευτέρωσε, του είπε:

- Εσύ τότε γέλασες μαζί μου, γιατί δεν μπορούσες να σκεφτείς πως θα δεις καλό από μένα.

Δεν πρέπει να κοροϊδεύουμε τους μικρότερους και τους αδύναμους, γιατί κι αυτοί μπορούν να είναι χρήσιμοι όσο οι μεγάλοι και δυνατοί.

ΝΙΚΟΛΕΤΑ

2. Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ

Ένας κόρακας κάποτε βρήκε ένα κομμάτι νόστιμο τυρί. Το άρπαξε και πέταξε σ' ένα δέντρο για να καθίσει με την ησυχία του να το φάει.

Εκείνη την ώρα περνούσε κάτω από το δέντρο μια αλεπού. Μόλις είδε το τυρί στο στόμα του κόρακα, σκέφτηκε με ποιόν τρόπο θα του το έπαιρνε για να το φάει αυτή. Βλέποντας όμως το ψηλό δέντρο, κατάλαβε πως δεν μπορούσε να τον κυνηγήσει εκεί πάνω και πως μόνο με πονηριά θα πετύχαινε αυτό που είχε στο νου της.

Πλησίασε λοιπόν το δέντρο κι άρχισε με γλυκιά φωνή να τον κολακεύει :

- Καλέ μου κόρακα πόσο μεγαλόσωμος κι όμορφος είσαι ! εσύ αξίζεις περισσότερο από τον καθένα να γίνεις ο βασιλιάς των πουλιών!

Ο κόρακας όμως δεν απάντησε. Κρατούσε γερά το τυρί στο στόμα του και γι' αυτό δεν μπορούσε να μιλήσει. Έτσι κι εκείνη συνέχισε τις πονηριές και τις κολακειές της:

- Αν είχες και ωραία φωνή, τότε στ' αλήθεια θα ήσουνα ο βασιλιάς των πουλιών!

Ο κόρακας δεν κατάλαβε ότι τα λόγια της αλεπούς έκρυβαν κολακεία και πονηριά μέσα τους, και για να της αποδείξει ότι έχει ωραία φωνή, άνοιξε το στόμα του κάνοντας « κρα κρα ». την ίδια στιγμή του έπεσε το τυρί, που τα' άρπαξε η αλεπού και του είπε κοροϊδευτικά:

- Κόρακα, αν είχες μυαλό, τότε θα ήσουνα ο βασιλιάς των πουλιών.

Αυτά παθαίνει όποιος ακούει τις κολακειές των άλλων,

NIKOJE TA

3. ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Ένας γεωργός με τη γυναίκα του και τα παιδιά του ζούσε ευτυχισμένος οργώνοντας τα χωράφια του. Από την φροντίδα που είχαν τα κτήματα του , έδιναν πολύ καρπό κι έτσι οι οικογένεια ζούσε πλούσια.

Όμως ο γεωργός είχε καημό που τα παιδιά του δεν αγαπούσαν τα κτήματα τους σαν αυτόν. Φοβόταν μήπως όταν πεθάνει τα παιδιά του αφήσουν τα χωράφια ακαλλιέργητα και πάνε χαμένοι οι κόποι όλης του της ζωής.

Γι' αυτό όταν γέρασε πολύ, θέλοντας να αποκτήσουν τα παιδιά του τη γνώση της γεωργίας, τα κάλεσε κοντά του και τους είπε:

- Παιδιά μου, εγώ πια φεύγω από τον κόσμο αυτό. Εσείς να ψάξετε μέσα στο αμπέλι, ότι έχω να σας αφήσω είναι όλα εκεί .

Όταν πέθανε ο πατέρας τους, τα παιδιά νομίζοντας πως μέσα στο αμπέλι θα είχε κρυμμένο θησαυρό, το έσκαψαν όλο απ' άκρη σ' άκρη. Αλλά δεν βρήκαν κανένα θησαυρό και ήταν πολύ στεναχωρημένα.

Το αμπέλι όμως από το καλό σκάψιμο έδωσε πλούσιο καρπό και γέμισαν με αυτό τις αποθήκες τους. Έτσι ήταν ευτυχισμένοι, όπως θα ήθελε να τους βλέπει ο πατέρας τους αν ζούσε.

Και πάντα θυμόταν τον πατέρα τους γιατί χάρη σε αυτόν έμαθαν ότι

ο καλύτερος θησαυρός είναι η εργασία.

Συζήτηση

4. Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Μια φορά ένας τζίτζικας καθόταν στα κλαδιά μιας ελιάς και τραγουδούσε ξέγνοιαστος μέσα στη ζέστη του καλοκαιριού.

Όταν είδε από ψηλά τα μυρμήγκια να μαζεύουν σπόρους και να τους κουβαλούν στη φωλιά τους, συλλογίστηκε:

- Για κοίταξε τι κουτά που είναι. Δουλεύουν από το πρωί μέχρι το βράδυ, σκοτώνονται στην κούραση και τι κερδίζουν. Ένα μικρό σπόρο σιταριού, που τον κρύβουν βαθιά στη φωλιά τους. Μα την αλήθεια δεν υπάρχουν πιο κουτά πλάσματα από τα μυρμήγκια.

Το καλοκαίρι όμως έφυγε, ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από μαύρα απειλητικά σύννεφα και το κρύο έγινε τσουχτερό. Το χιόνι σκέπασε τα δέντρα, τα χωράφια και τις στέγες των σπιτιών. Ο καημένος ο τζίτζικας κόντευε να πεθάνει από το κρύο και την πείνα. Τότε σκέφτηκε το μυρμήγκι.

Δεν ζητάω φαί από το γείτονά μου, το μυρμήγκι; Οι αποθήκες του είναι γεμάτες και κάτι θα μου δώσει.

Τρέμοντας λοιπόν από το κρύο και την πείνα κίνησε για τη φωλιά του μυρμηγκιού και του ζητούσε να του δώσει φαί. Όταν τον άκουσε το μυρμήγκι του είπε:

- Και τι έκανες όλο το καλοκαίρι;
- Τραγουδούσα, απάντησε ο τζίτζικας.

Τότε γέλασε το μυρμήγκι και του είπε:

- Αφού το καλοκαίρι τραγουδούσες, τώρα που είναι χειμώνας χόρευε.

Κι αμέσως κατέβηκε στο βάθος της φωλιάς του, κοντά στη ζέστη και στα φαγητά του, που είχε μαζέψει με τόσο κόπο και μεγάλη φροντίδα.

Έτσι ο τζίτζικας πλήρωσε πολύ ακριβά την καλοκαιριάτικη ξεγνοιασιά.

Για αυτό δεν πρέπει να είμαστε τεμπέληδες

Apr 7th

5. Ο ΒΟΡΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Μια αφορά ο βοριάς και ο ήλιος μάλωναν για το ποιος από τους δυο ήταν ο πιο δυνατός. Επειδή όμως δεν μπορούσε κανείς τους να το αποδείξει αυτό, αποφάσισαν να αγωνιστούν. Συμφώνησαν λοιπόν να ανακηρυχθεί νικητής εκείνος που θα κατόρθωνε να γδύσει με τη δύναμη του έναν άνθρωπο.

Άρχισε αμέσως ο βοριάς να φυσά δυνατά. Ο άνθρωπος τότε τυλίχθηκε στο ρούχο του, γιατί άρχισε να κρυώνει. Ο βοριάς όμως δυνάμωσε περισσότερο. Ο άνθρωπος βλέποντας ότι τι κρύο γινόταν τσουχτερό, έριξε κι άλλο ρούχο πάνω του, για να μην κρυώνει.

Βλέποντας ο Βοριάς ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε, είπε στον Ήλιο:

- Εγώ δεν μπορώ να κάμω αυτόν τον άνθρωπο να γδυθεί. Για να δούμε εσύ τι θα καταφέρεις.

Ο Ήλιος στην αρχή έριξε μια γλυκιά και ευχάριστη ζεστασιά κι αμέσως ο άνθρωπος πέταξε από πάνω του το ρούχο που είχε προσθέσει. Έπειτα από λίγο ο Ήλιος έστειλε τις ακτίνες του καυτές, ώσπου ο άνθρωπος, μη μπορώντας να αντέξει την φοβερή ζέστη, γδύθηκε και πήγε τρέχοντας να κολυμπήσει σε ένα ποτάμι που κυλούσε εκεί κοντά.

Έτσι αυτό που δεν μπόρεσε να κάμει ο Βοριάς με τη βία, κατόρθωσε να το πετύχει ο Ήλιος με καλό τρόπο.

 Νάννος

6. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΤΑ

Μια φτωχή γυναίκα είχε στην αυλή της μια κότα που κάθε πρωί γεννούσε ένα αβγό.

- Σε ευχαριστώ, κοτούλα μου, της έλεγε κάθε φορά που έπαιρνε το αβγό από τη φωλιά της, και τη χαίδευε.

Σκέφτηκε τότε πως αν της έριχνε περισσότερο κριθάρι θα γεννούσε δύο φορές` την ημέρα. Άρχισε λοιπόν να της ρίχνει συνέχεια κριθάρι, και η κότα το έτρωγε με ευχαρίστηση. Από το πολύ φαί όμως παραπάχυνε κι έτσι δεν μπορούσε ούτε μια φορά την ημέρα να γεννήσει.

- Δυστυχία, τι έπαθα... έλεγε τότε η γυναίκα. Από την πλεονεξία μου έχασα κι εκείνα που ήταν λίγα, αλλά σταθερά.

Και η κότα, που δεν μπορούσε πια να περπατήσει από το πολύ φαί, της είπε:

Αυτά παθαίνουν όσοι από πλεονεξία ζητάνε περισσότερα από αυτά που έχουν. Στο τέλος τα χάνουν όλα.

ΝΙΚΟΛΕΤΟ

7. Ο ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΕΛΩΝΑ

Ο αετός είναι ένα πουλί που μπορεί να πετάξει πολύ ψηλά, γι' αυτό και χτίζει την φωλιά στις κορυφές των βουνών. Από εκεί ψηλά μπορεί και βλέπει τη γη και όλα τα ζώα.

Μια μέρα είδε μια χελώνα να σέρνεται αργά – αργά ανάμεσα στα χόρτα. Τη λυπήθηκε έτσι αδύναμη που ήταν κι αποφάσισε να πετάξει κοντά της, μήπως ήθελε καμία βοήθεια. Όταν την πλησίασε τη ρώτησε:

- Καλημέρα, κυρά – χελώνα. Πως περνάς εδώ κάτω στη γη; Μπορώ να σου φανώ χρήσιμος ;

- Καλημέρα, αϊτέ, του είπε η χελώνα. Δε μου λείπει τίποτε. Εδώ στο λιβάδι βρίσκω άφθονα και τρυφερά χόρτα για να τρώω. Το μόνο μου παράπονο είναι που δεν μπορώ να πετάξω ψηλά σαν εσένα. Γι' αυτό σε παρακαλώ να με μάθεις να πετώ, για να ανεβώ κι εγώ στα λημέρια σου και να δω τον κόσμο από ψηλά.

Ο αετός γέλασε σαν άκουσε τα λόγια της χελώνας.

- Αυτό που μου ζητάς χελώνα, δεν μπορεί να γίνει, γιατί είναι ολότελα αταίριαστο με τη φύση σου, της απάντησε.

- Σε παρακαλώ αϊτέ μου, κάνε μου αυτή τη χάρη, τον παρακάλεσε με περισσότερη επιμονή η χελώνα.

Βλέποντας την επιμονή της ο αετός την πήρε στα νύχια του και την ανέβασε πετώντας ψηλά στον ουρανό.

- Πως σου φαίνεται ο κόσμος από εδώ ; τη ρώτησε.

- Θαυμάσιος ! του είπε η χελώνα, και δεν χόρταινε το μάτι της να απολαμβάνει την υπέροχη θέα. Άφησε με όμως , τώρα να πετάξω όπως εσύ, επέμενε η χελώνα.

Ο αετός την άφησε. Βαριά όμως όπως ήταν και χωρίς φτερά, έπεσε πάνω σε βράχους κι έγινε κομμάτια.

Έτσι τιμωρήθηκε σκληρά η χελώνα, που δεν άκουσε τα φρόνιμα λόγια του αετού.

Γιατί όσοι θέλουν να κάνουν πράγματα πέρα από τη φύση τους, στο τέλος καταστρέφονται.

Σελ 2 - 0300

8. Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΝΥΦΙΤΣΑ

Μια νυφίτσα είχε μέρες να φάει και για αυτό ήταν πολύ αδύνατη. Ότι κι αν έκανε δεν μπορούσε να βρει τίποτε να φάει για να χορτάσει την πείνα της. Εκεί λοιπόν που περπατούσε απελπισμένη, χώθηκε, χωρίς να το καταλάβει, σε μια στενή χαραμάδα κι αμέσως βρέθηκε σε μια αποθήκη που ήταν γεμάτη λιχουδιές. Και τι δεν είχε! Τυριά, σαλάμια, γλυκά, κρέατα. Ρίχτηκε αμέσως στο φαί και δεν άφησε τίποτε που να μην δοκιμάσει.

- Τώρα θα χορτάσω. Θα φάω για όλη μου τη ζωή, είπε.

Έμεινε στην αποθήκη πολλές μέρες κι αφού χόρτασε, αποφάσισε να φύγει. Όταν όμως δοκίμασε να περάσει από τη χαραμάδα, δεν τα κατάφερε. Ήταν αδύνατον, γιατί τώρα είχε παχύνει πολύ, μετά από τόσο φαγοπότι.

- Τι να κάνω τώρα ; έλεγε ανήσυχη. Πως θα φύγω από εδώ μέσα; Γιατί δεν μπορώ να περάσω από αυτήν την τρύπα; Τι έχω πάθει;

Στην ίδια αποθήκη ζούσε πολλά χρόνια ένας γέρος ποντικός. Όταν άκουσε τα λόγια της νυφίτσας, της είπε:

- Τίποτα δεν έπαθες. Το πολύ φαί φταίει. Όταν μπήκες εδώ μέσα ήσουν αδύνατη. Τώρα έφαγες, πάχυνες και δε χωράς.

- Και τι να κάνω ; ρώτησε στεναχωρημένη η νυφίτσα.

- Να γίνεις όπως ήσουν όταν μπήκες, της απάντησε ο γέρο – ποντικός. Για να το πετύχεις όμως αυτό, πρέπει να μη βάζεις μπουκιά στο στόμα σου. Διαφορετικά θα μείνεις για πάντα εδώ μέσα κλεισμένη.

Έτσι η νυφίτσα πλήρωσε ακριβά τη λαιμαργία της. Είχε γύρω της όλα τα αγαθά, αλλά δεν μπορούσε να φάει τίποτε, γιατί έπρεπε να αδυνατίσει.

Γι' αυτό πριν από κάθε πράξη, πρέπει πρώτα να σκεφτόμαστε τις συνέπειες.

ΧΡΗΣΤΟΣ

9. Ο ΒΟΣΚΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΑΣΤΕΙΑ

Μια φορά ήταν ένας βοσκός, που συνήθιζε, όταν έβγαζε το κοπάδι του για βοσκή, να κάνει αστεία και να κοροϊδεύει τους συγχωριανούς τους.

- Βοήθεια! Τρεχάτε! Συμφορά! Ρίχτηκαν λύκοι στα πρόβατά μου, τους φώναζε.

Έτρεχαν οι χωριανοί με μαγκούρες και λοστούς για να σκοτώσουν τους λύκους, αλλά δεν έβρισκαν κανέναν. Δυο, τρεις φορές πίστεψαν στα λόγια του βοσκού, αλλά γελάστηκαν.

Μια φορά ήρθαν στ' αλήθεια λύκοι κι άρχισαν να κατασπαράζουν το κοπάδι του βοσκού. Αυτός όμως φώναζε και παρακαλούσε τους χωριανούς του να έρθουν να τον βοηθήσουν, για να μη χάσει το κοπάδι του.

- Βοήθεια, χωριανοί! Τώρα στ' αλήθεια οι λύκοι μου τρώνε τα πρόβατα.

Μα αυτοί δεν τον πίστεψαν, νομίζοντας πως έκανε πάλι αστεία. Και του απάντησαν:

- Τόσες φορές μας είπες ψέματα. Τώρα δε σε πιστεύουμε.

Κι έτσι έχασε το κοπάδι του.

Οι ψεύτες δεν γίνονται πιστευτοί, ακόμη και όταν λένε την αλήθεια.

ΒΟΗΘΕΙΑ

Λάμπρος

10. Ο ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΧΕΛΩΝΑ

Στην άκρη ενός καταπράσινου χωραφιού ένας λαγός βρήκε μια χελώνα που έτρωγε αργά το τρυφερό χορτάρι που ήταν γύρω της. Έπιασαν κουβέντα κι άρχισαν να μιλάνε για τη ζωή τους..

- Το μόνο που με σώζει από τους εχθρούς μου είναι γρηγοράδα μου. Κανένα ζώο δεν μπορεί να με συναγωνιστεί στην ταχύτητα έλεγε, καμαρώνοντας τα πόδια του ο λαγός..

- Εγώ όταν συνάντησα εχθρό χώνομαι στο καύκαλο μου, μένω ακίνητη κι έτσι τον ξεγελάω, είπε η χελώνα με αργή φωνή.

Σιγά σιγά έγιναν φίλοι, γιατί κατάλαβαν ότι κανείς δεν είχε να φοβηθεί τον άλλον. Μετά από λίγο η χελώνα είπε:

- Σε ζηλεύω για τη γρηγοράδα σου. Θα ήθελα κι εγώ να δοκιμάσω τα πόδια μου. Που ξέρεις; μπορεί να συνηθίσω κι εγώ στο γρήγορο περπάτημα.

Ο λαγός γέλασε κοροϊδευτικά με τα λόγια της χελώνας.

- Βάζουμε στοίχημα ποιος θα φτιάσει πρώτος σ' εκείνη την πέτρα στην άκρη του χωραφιού.

- Δέχομαι, απάντησε η χελώνα.

Ο λαγός ήταν όλο χαρά, γιατί θεωρούσε πως είχε σίγουρη τη νίκη, αφού ήξερε καλά πόσο αργά περπατά η χελώνα.

Η χελώνα και ο λαγός ξεκίνησαν. Ο λαγός όμως, βλέποντας τη να προχωρεί τόσο αργά, δε νοιάστηκε για το τρέξιμο, αλλά ξάπλωσε στο χορτάρι και κοιμήθηκε. Η χελώνα, γνωρίζοντας πως είναι αργή από τη φύση της, δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να περπατά κι όταν ο λαγός άνοιξε τα μάτια του, την είδε στο τέρμα. Γεμάτος αγωνία, άρχισε να τρέχει σαν τρελός, για να προλάβει. Ήταν όμως αργά. Το στοίχημα το είχε χάσει.

- Μου φαίνεται πως έχασες, του είπε η χελώνα.

- Με πήρε ο ύπνος, είπε ο λαγός, προσπαθώντας να κρύψει τη λύπη του.

- Και τι σου φταίω εγώ; Του απάντησε η χελώνα.

Ο λαγός αναγνώρισε την ήττα του κι έφυγε απαρηγόρητος.

Αυτό συμβαίνει και στη ζωή.

Όταν έχουμε θέληση και επιμονή πετυχαίνουμε αυτό που θέλουμε.

MZ₁

ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΤΣΙΡΓΗ

25/2/2011

11. ΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ.

Μια μέρα ένα μυρμήγκι δίψασε και πήγε σε μια πηγή για να ξεδιψάσει και να δροσιστεί. Καθώς όμως έσκυβε, το ρέμα το παρέσυρε και κόντευε να πνιγεί. Για καλή του τύχη όμως το είδε ένα περιστέρι, που έκοψε αμέσως ένα κλωναράκι από δέντρο, το έριξε στο ρέμα και το μυρμήγκι ανέβηκε πάνω και με τον τρόπο αυτό σώθηκε.

- Σ' ευχαριστώ πολύ, είπε το μυρμήγκι. Δε θα ξεχάσω ποτέ το καλό που μου έκαμες. Είσαι ένας αληθινός φίλος.

Το περιστέρι δεν άκουσε τα λόγια αυτά του μερμηγκιού, γιατί είχε κιόλας πετάξει ψηλά. Το μυρμήγκι όμως δεν ξέχασε τον φίλο του και περίμενε τη στιγμή που θα του ανταπόδινε την ευεργεσία. Και πραγματικά αυτή η ώρα δεν άργησε να έρθει.

Ένας κυνηγός βρέθηκε μέσα στο δάσος κυνηγώντας πουλιά. Όταν είδε το περιστέρι, φώναξε χαρούμενος:

- Τυχερός είμαι. Θα κάνω πλούσιο γεύμα σήμερα με το περιστέρι. Κι ετοιμάστηκε να το χτυπήσει με το όπλο του.

Ξαφνικά όμως ένιωσε ένα δυνατό τσίμπημα στο πόδι του, κι από τον πόνο πέταξε το όπλο του. Τι είχε συμβεί:

Το μυρμήγκι που ευεργετήθηκε από το περιστέρι είχε δαγκώσει τον κυνηγό στο πόδι κι έτσι δεν πρόλαβε να ρίξει με το δίκαννο του.

- Αυτό το παλιό - μύρμηγκο , είπε θυμωμένος ο κυνηγός κι άπλωσε το πόδι του για να το πατήσει.

Το μυρμήγκι όμως γρήγορα – γρήγορα χώθηκε στη φωλιά του ευχαριστημένο που μπόρεσε να ανταποδώσει το καλό που του είχαν κάνει.

Η πράξη του μερμηγκιού είναι πολύ σημαντική.

Όλοι έχουμε υποχρέωση να ανταποδίδουμε στον ευεργέτη μας το καλό που μας έκανε, ακόμα κι όταν δεν μας γνωρίζει. Κι όταν κάνουμε το καλό, να ξέρουμε πως θα μας το ανταποδώσουν.

NIKONETA

12. Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Μια μέρα περνούσε έξω από ένα σπίτι μια αλεπού που πεινούσε πολύ, γιατί είχε να φάει δύο μέρες. Γύρω από το σπίτι αυτό ήταν μια κληματαριά, φορτωμένη με ωραία μαύρα σταφύλια.

Όταν τα είδε σκέφτηκε πως θα μπορούσε να χορτάσει την πείνα της με αυτά. Κοίταξε γύρω της να σιγουρευτεί μήπως ήταν εκεί κοντά κανένας σκύλος, και πλησίασε σιγά σιγά την κληματαριά,

Άρχισε τότε τα πηδήματα, για να φτάσει μέχρι τα τσαμπιά και να τα φάει, αλλά δεν κατόρθωσε να τα πλησιάσει, γιατί ήταν πολύ ψηλά. Προσπάθησε πολύ ώρα, κι όχι μόνο δεν μπόρεσε να πετύχει αυτό που ήθελε, αλλά χτύπησε κιόλας στο τελευταίο της πήδημα.

Στεναχωρημένη για την αποτυχία της αυτή, την ώρα που έφευγε είπε:

- Είναι άγουρα κι άσκημα αυτά τα σταφύλια. Γιατί να χάνω την ώρα μου με τα παλιοστάφυλα !

Κι έφυγε καμαρωτή καμαρωτή.

Έτσι συμβαίνει και με πολλούς ανθρώπους:

**όταν από δική τους ανικανότητα δεν κατορθώνουν κάτι, το θεωρούν
ανάξιο κι άχρηστο**

Αρετή

13. ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΑΝΟΣ

Κάποτε ζούσε ένα παγώνι σε ένα πάρκο. Συνέχεια άνοιγε τα φτερά της ουράς του και τριγύριζε περήφανο και καμαρωτό μέσα στο πάρκο, που ήταν φραγμένο με πυκνό συρματοπλέγμα.

Ένας γερανός που πετούσε από το βορρά στο νότο, στάθηκε πάνω στο φράχτη να ξεκουραστεί.

- Μπα, ποιος είσαι εσύ; πως είσαι έτσι καημένε, είπε το παγώνι.
- Γιατί τι έχω; Λέει ο γερανός.
- Είσαι ασήμαντος, άχρωμος και κανείς δεν σε προσέχει. Κοίτα εμένα, είπε το παγώνι και άνοιξε τα φτερά του ακόμη περισσότερο. Έλαμψαν τα πράσινα, μπλε , μοβ χρώματα του.
- Άκου ψωροπερήφανο παγώνι, λέει ο γερανός. Δεν έχω φανταχτερά χρώματα αλλά είμαι ελεύθερος. Έχω δυνατά φτερά και πετάω ως τον ήλιο ψηλά. Ταξιδεύω πάνω από βουνά ποτάμια και θάλασσες. Βλέπω άλλους τόπους, ενώ εσύ βλέπεις μόνο τον τοίχο και το συρματοπλέγμα. Σε θαυμάζουν, δεν θαυμάζεις.... Λοιπόν τον εαυτό σου να λυπάσαι. Όχι εμένα! Άντε , γεια σου και να μην έχεις αλαζονεία.

Υπάρχουν πολύ πιο σπουδαία πράγματα από την ομορφιά και την εμφάνιση.

14/3/2011

ΑΓΓΕΛΙΚΗ
ΤΣΙΡΓΗ
ΜΖΛ

14. ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΚΑΙ ΛΑΓΟΙ

Κάποτε, όλοι οι λαγοί μαζεύτηκαν να συζητήσουν τα προβλήματα τους. Συμφώνησαν πως δεν μπορούν να ζήσουν άλλο έτσι. Όλοι να τους κυνηγούν και τα ζώα και οι άνθρωποι, και αυτοί να τρέχουν να κρυφτούν, να τους λένε φοβητσιάρηδες και όλοι να τους περιφρονούν.

Άρχισαν να κλαίνε και να λένε πως δεν αξίζει να ζουν με φόβο και χωρίς υπόληψη.

- Τι να κάνουμε; ρώτησαν τον αρχηγό τους.
- Μια λύση έχουμε... Πάμε να πνιγούμε στη λίμνη.

Ξεκίνησαν λοιπόν και έφτασαν στη λίμνη.

Τα βατράχια μόλις είδαν τους λαγούς άρχισαν να φωνάζουν:

- Κoaξ, βρεκεκεξ. Γρήγορα όλοι στο νερό.
- Στοπ, φωνάζει τότε ο αρχηγός των λαγών. Μας φοβήθηκαν. Υπάρχουν και άλλα ζώα πιο αδύναμα από εμάς...δεν υπάρχει λόγος να πνιγούμε!

Έτσι έφυγαν τραγουδώντας, πως

Αξίζει να ζεις με όποια βάσανα και να έχεις, γιατί άλλοι μπορεί να έχουν χειρότερα από σένα.

ΧΦ ΗΞ ΤΘΣ

